

Kırlaniler

GAMZE ARSLAN

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Gamze Arslan, 1986 yılında Ankara’da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümü’nün ardından Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü Dramatik Yazarlık Anasanat dalından mezun oldu. *Çerçialan* adlı dosyasıyla 2016 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü’ne layık görüldü. Bu dosya, Kasım 2016’da kitap olarak yayımlandı. İkinci öykü kitabı *Kanayak*, 2019 yılında basıldı. Ankara’da yaşayan Arslan, senaryo yazarlığı yapıyor.

KIRLANILAR

Yazan: Gamze Arslan

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-8593-68-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Kapak görseli: Necla Rüzgar, "Gizli Bahçem" dizisi 2023, kâğıt üzerine suluboya, 70x100 cm.

©Sanatçının ve Galeri Nev'in izniyle.

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kırlaniler

Gamze Arslan

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kanat'a, oğluma.

*"aramıza gerilen sahte deri
katılaşmış, çatlayabilir ancak, çatlıyor
sızıyor kan senden ya da benden
bazan ikimizden"*

Gülten Akın

Hayvan öldü.

Ne az ne çok, 240 saniye. Çıplak ellerle, direnmesine, çırpınıp kaçmaya yeltenmesine rağmen. İyi bir süre. Hiç kan yok, henüz. Ellerime batan, yapış yapış, sert kıllarının kesiklerinden sızan hariç. Tertemiz, turuncu bir yağ gibi akıp gitti boynu avucumun içinden. Toprakta kahverengi-kızıl-beyaz bir leke. İçlerindeki en-keskinbıçak bende, Kadıncık'a sorsanız bu bile yeterince keskin değil. Aysancı'da olanları düşününce, derinin iki yandan avuca pıt diye düşmesi için yeterli değil. Bana sıra var derken, daha kanamadım derken, törene kendimi de avımı da hazırlarım derken. Şimdiymiş zamanı, şu anmış, bilmiyordum.

Anayavruluk öldü.

Tak diye, bir anda. Elmasımın dudakları kendiliğinden, tıpkı iki kanat, açıldı. Sert değil, yumuşacık. Sıcacık, yoğun etkisi-ne rağmen çok az bir kan boşaldı. Hepsi beş saniyede oldu. İyi bir süre. En azından ilk kopuş için. Hayvanın boğazına yapıştığım anda, ağacın gövdesine değen postalım, etli gövdeyi yarıdığım anda. Ben ağacı kanatırken, Tahtaboş ormanı ağacından karıncasına kadar, onlar da beni kanattı. Toprağa sıkı sıkıya tunduğum nasırlı ayak tabanım ile koca ağacı itirmeye başladım, ayağımın gücü ellerime varsın diye. Berrak, kırmızı bir kaya gibi oturdu elmasımın kütümüne. Kütümümde kahverengi-kırmızı-krem bir leke. Kadıncık'a sorsanız geç kalabilirdim, kim bilir belki hiç kanamazdım, bana gülüşünü, bakışını düşününce ben diğer Kırılanlar gibi değildim belki de. Törene ne kalmıştı ki, tek

çücük ellerle zor çünkü biliyorum. Arasından süzülüp gider, tiz çığlıkları, kahkahasına karışır. Hayvan hayvandır, eti seçirir canı tutuşur bakışı çizgileşir. Kaçar. Aklıma geldi, ağacımın kendini benden esirgemeyeceğini bilerek enkeskinbıçağasahipolanben ağacımdan şak diye bir parça kestim. Gövdesinin derininden, derisinin altından bir parça reçineye ulaştım. Ellerime sürdüm, zamanı gelmişti, tilki aynı saatlerde geliyordu biliyordum. Avuçlarım yapış yapış bekledim, gördüğüm anda...

Ayağımla ağacın gövdesinden destek alıp bir anda atladım üstüne. Nasırım ağacın kabuğuna yapıştı, bir ayağım hâlâ ağacın gövdesinde. Çat sesiyle anladım omurgasını kırmıştım, çelimsiz vücudum onun kemiklerini hissediyordu şimdi. Elim boğazında, biri yapıştı sadece, diğeri sürekli kayıyor. Çırpınıyoruz, sert, düz tüyleri sadece elimi değil, memelerimi, karnımı da kesiyor. Kuyruğu bacaklarımın arasından elmasma, popoma değişiyor. Pat pat pat pat. O can çekişirken, kuyruğunun kesintisiz hareketiyle açılıyor elmasımın dudakları, gül değil, Peygamberdüğmesinin ince çiçekleri gibi. O ölürken ben de ölüyorum. Bir başka zamana doğuyorum ya da. Kadınlık mertebesine yükseliyorum Anayavruluk'tan.

Bu kadar korkak olmasına şaşıyorum, hayvan hayvandır oysa. Reçineli elim sımsıkı boğazında, diğer avuç içimi de getirmeye çalışıyorum. Güçlü olduğumu biliyordum aslında, beni emzirdiği zamanlarda yediğim tekmelerden, artık iyice etim dolmaya başladığı zamanlarda bile sırtımdan dişleriyle tak diye kaldırmasından aşınaydım. Cebelleşiyorum ama bırakmayacağım, madem sütünü içtim, onun gücü benim de gücümdür.

Kuyruğuyla olan oluyor, sıcacık bir his, zonklamayla gelip oturuyor elmasımın tepesine. Kendimden geçmemeye çalışırken, tilkiyi sakinleştirmeye karar veriyorum. Kulağına usul usul sesleniyorum, "Korkma. Az kaldı. Korkma kızım, korkma anneciğim. Acıyor ama bitecek. Korkma." Defalarca tekrar ediyorum, biri be-

nim korkaklığımı geçirmek istese duymak isteyeceğim sözcükleri seçiyorum. Bir müddet sonra vazgeçiyor, duruyor taş gibi. Tek elim bile yetiyor onu zapt etmeye. Anladı, hayvan hayvandır çünkü. Av olma dürtüde var. Boğazındaki kalan son cılız atımları parmağımın ucunda hissediyorum.

Nefesi sönerken, elmasımın tepesi kanla birlikte iyice eziliyor, onun boğaz hırıltıları susarken cıglığım ormanı sarıyor.

Kürkünü öpüyorum, canım canım canım canım. Kırık omurgasına parmağım ile boydan boya dokunuyorum. Reçineli avuç içimi tek hamlede çekip bende kalan kıllarıyla kurtarıyorum. Süzülüp yere, ağacım tepede bize bakarken, kıvrılıyorum yanına. Benim güzel kürküm. Canım canım canım kürküm. Sevişgen kürküm. Annem, kızım, kızılım, boynu avucuma dolananım.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Babacığım, görüyor musun her şey nasıl da değişti! Birkaç dakika öncesine kadar, işlediği cinayetle gurur duyan ben,

Parmak aralarımın dolanan saçlarıyla havada saksı gibi duran kesik başı, bir iç çekişle kalbime doğru getiriyorum. Butafor olsa bile öyle manalı bakıyor ki gözlerime. Rol icabı olmasa, hafif aralı ağzına dilimi sokup onu bir kere daha öldürene kadar öpmek isterdim. Gözlerin konumlanması, ince uzun burnun dudakların üzerine oturuşu, sakallarla kaplanmış keskin elmacıkkemikli yüz ve bıyık olarak konulmuş kılların aralık dudağa girişi. Kendine gel Pamuk, sahnenin şimdisine gel daha doğrusu! Hadi, acı çek... Bak bir sonraki repliğinde acı içinde olduğunu söylüyorsun, çek acını. Tık yok. Aklımda sadece butaforun olmayan dili var. Öpsem ne olacağını düşünüyorum, boğamam ki, dili olmayan birini boğmak zor herhalde ya. Bitimsiz bir dehliz gibi, kapağı yok sonuça, doğrudan soluk borusu, bilemedin yemek borusu. İzleyici bakıyor kesin, böyle anlarda kopup gidiyorum onların nazarından. Yani kopmuyordumdur, onlar hâlâ baktığına göre ama bende sadece kahkaha atmayayım da ne olursa olsun duygusu kalıyor. Dalaksız mıyım acaba? Öyle olsa... Öyle olsa böyle olmazdı. Bak sana salon dolu, merdivenlerin bir kısmına da almışlar izleyici-

yi. Prömiyer bu, seyircili genel provada tam kestirememiştik kaç kişi geleceğini. Aklım almıyor. Pamuk, gülünmesi lazımsa da gülünür, at istersen bir kahkaha. Oradan toparlarsın sen, neleri toparladın düşünsene. Nedir ki yani? Acı çek, acı çek, acı çek... Dudaklarım kıpır kıpır, izleyici bunu bile rol zannediyor. Şu butafor kesik kafayla sevişsem mesela şimdi, rol icabı anası değil de azgınlıktan bacak arası yanan fahişesi olsam şu Yunan kralının. Genç, dipdiri, elmacıkkemikleri böyle keskinse, kasıklarını açığa çıkaran leğen kemikleri jilettir. İçimde gidip gelirken leğen kemikleri iç bacaklarımı morartana kadar çarpısa etime. İzleyiciye dönmeden bir yan bakış atıyorum. Herkesin burnunun ucunda kırmızılık. Finale yürüyen, ki oyunun bitmesine daha var aslında, oyunlarda izleyicinin hep burnu kızarıyor. Pamuk bırak şimdi kesik başı, rolüne dön. Parmak aralarındaki plastik kıvrıcık kumral saçları daha da sert kavıyorum, parmak aralarım incecik kesiliyor. Kaşlarımı çok hafif çattığım anda burun deliklerim genişliyor. Kolay bir yol ama bende hep işe yarar. Anında devleşiyorum, içimden hem sesim hem de Pamuk'un sarıp sarmaladığı o devcileyin kadın fırlayacak anlıyorum. Küçültüyorum kendimi. Küçük oyna Pamuk, küçük oyna. Benim ince geçişim, güzel yetim, aferin sana. Kesik başı usulca koyuyorum karnımın üstüne. Bastırıyorum, ufacak eğiyorum başımı, bastırdığım anda karnıma ağrı giriyor sadece. Hiçbir şey hissetmiyorum delireceğim. Bunu kaç kere prova ettim üstelik. Ne demişti Perihan, "Annesin sen!" Anneyim. Bok anneyim ya, annelik dendiği anda gözümün önünde bir kısmı içine kaçmış, sönük mü değil mi belli olmayan bir balon geliyor sadece. Süzülüyor öyle saçma sapan. Butafor göz kırptı! Saçmalama Pamuk. Ne iğrenç şunun haline bak. Az önce ağzına dilimi gömmek istediğim bu muydu ya? Kızoğluluk. Çüklü ama ecib bücüstür zaten. Belki de hantal bir mızrak gibi fırlamıştır o çük. Her türlü iğrenç! Hızla uzaklaştırıyorum kesik kafayı kendimden. Tiksinti işe yaramış olmalı, baksana bül-

lkl Bülent nasıl bakıyor bana. Pamuk o baban senin, adı Kadmos. Çok canı yanıyor onun Şu an. Tiksintinin verdiği ifadeyi hemen acıya çeviriyorum. Hızla giriyorum repliğimi.

*Şimdi acı indeyim. Eve ganimet diye lanetimi getirmiŐim! Artık ellerime oğlunun kanı bulaŐtı, bu kirli ellerle onun bedenine nasıl doku-
nayım? Böyle bir lanetle yaŐarken oğlumu nasıl göğsüme bastırayım?
Nasıl yapayım da onun bir parçasına ağıt yakayım?*

Dizlerimle kendimi zemine bırakıyorum ve o anda çimde patlayan kfrn bir kısmı dıŐarı fırlıyor. -tir! Siktir, siktir, siktir. Dizim parçalandı kesin. Kaç defa prova ettim Şu kendini bırakıŐı, Allahım lanet gibi bu. Tiyatronun laneti bu, Şimdi ve buradalık. Ne yapsam olmuyor işte, yay gibi olsam bile, öyle esnesem bile, at diye paralıyorum dizimi. Nasıl acıyor ya, gözümden yaŐ geldi, öyle acıyor. İyi de oldu bakma, izleyici bayılır gözyaŐına, bok var. Herkes ağlayarak mı çekiyor sanki acısını. Hem Şu anda ağlamak salaka çünkü oğlu olduğunu idrak edeli daha ne oldu ki, bence Őokla karıŐık bir acı olmalı burada. Perihan'la göz göze geliyoruz, hem gözümden akan yaŐ in hem de dizlerimi ayı gibi zemine vurduğum in hayal kırıklığıyla bakıyor bana. Allah'tan izleyici bu bakıŐmamızı görmüyor, ışığı karŐıdan almanın faydaları. Perihan ya, amma abartıyorsun. Ne zaman seviŐsek, ben ge-
lemediğimde de bu ifade. Kız mıyor da kırılıyor gibi. Oynayama-
yan, boŐalamayan da benim sana ne oluyor?! Bilye yuvarlaklığı böyle zamanlarda işe yarıyor, gözlerimi bir açıyorum, o bakıŐla anında düzeliyor her Şey. Perihan'ın duygusu falan toparlanıyor. ocuklukla alakalı bence, çaĐrıŐımı oraya denk geliyor kesin, yusuvarlak gözler, bilye yuvarlaklığı, bebek gözleri, et bebekler falan. Perihan'ın kırıncılığı, hayal kırıklığı yerini paniğe bırakıyor, "Pamuk ne yapıyorsun Allah aŐkına kendine gel" diyor bakıŐları, "role dn, dn rolüne kafayı mı yedin?!" Hassiktir haklı. Bakmak yetiyor bizim in artık, dil mil hak getire. BakıŐlarımı hemen zeminde çevirip oradan toparlanayım dediğim anda... Dizim kana-

muş, yoğun bir de, ince sızmış ama fazla yani. Al işte şimdi, prömiyerde kan varsa bir şey olacak demek. Ne zaman böyle şeyler yaşasam... Tamam topla kendini. Zemine dokunup kendi kanımdan alıp ellerimi yüzüme götürüyorum. Ağlamak yok, ağlar gibi yapabilirim elbette ama daha başka bir duygu var burada. Dedim ya. Hem tragedyada ağlamak bitmiş oyuncunun yapacağı şey, Allah var adım adım yükseldiğim bir yerdeyim. Kariyerimin öyle bir noktasında. Kariyer ne ya? Salak salak konuşma. Neye yükseliyorsun, fasulye sırtığına mı bindin. Ellerimi yüzümden çektiğim anda kanım yüzümün muhtelif yerlerine dağılıyor, hissediyorum, anında kuruyor cildimde. Benden iyi kabile insanı olur. Çekerim kanları suratıma suratıma. Büllük Bülent yanaştı, sıkıldı tabii. Tak diye bir-yaşlı-nasıl-çöküyorsa-öyle-çöktü-dizlerinin-üzerine. Çarpmadı ha dizi. Elmacıkkemiklerini ağdayla aldırıyor kesin, yaktırsa renk kalır. Hızla dokunuyorum oralara, sonra Kesikbaş'a bakıp bu defa nazikçe çenesinden kavrayarak kaldırıyorum evladımı, oğlum.

Gel baba. Bu bahtsız çocuğun başını geri koyalım. Elimizden geldiğince onu yeniden birleştirelim. Baba? Baba? Baba?

Gitti. Trak. Hatırlamıyorum. “Gel baba. Bu bahtsız çocuğun başını geri koyalım. Elimizden geldiğince onu yeniden birleştirelim.” Birleştirelim. Ne geliyordu ya arkasından. Yok yok gitti. Bülent ne bakıyorsun bir şey söyle, abi bir sufle verin ya. Bir de artist artist ben ezber kaçırmam, suflör istemez demedim mi?! Bülent “Geldim kızım, bak buradayım” diyor sadece. Bu ne Bülent?! Onu benim karşı komşum da söyler, o kadar doğaç herkes yapar artık ya! İzleyiciye dönersem hatırlayacağım, işe yarıyor bende. Kafamı çevirdiğim anda seyir alanının sol tepesinde bir silüet görüyorum. “Baba...” Bülent tepki veriyor. “Efendim kızım”. Sonrası hücre nedir anlamak gibi, derslerde anlatılanı somut olarak yaşamak. Hücrelerime kadar... Süzülerek, akarak başlıyor her şey. Sıvıyım artık. Ne zeminin parçaladığı dizimi

biliyorum ne Kesikbaş'ın parmaklarıma dolanan saçını. Üstümde hiçbir şey durmuyor. Önce Kesikbaş yuvarlanıyor benden, sahnenin en önüne kadar, bir engelle duruyor. Sonra elbisemin omuzları aşağı düşüyor, bir an memelerim, ki onlar da sıvı, soğukla temas ediyor. Sıcak bir suya yürüyen buz gibi akarsu hissi. Karnımdan aşağı kayacakken, Bülent tutuyor, askıları yerleştiriyor. "Kızım! Kızım?!" Dudaklarımdan akıyor "Baba..." sahneden süzülerek, keten beyaz elbisem, üzerinde sahte kan, oysa daha yeni dizim kanadı, sıvı olan her şeyle birlikte, sahtesiyle, gerçeğiyle akıyoruz. Sahneden seyir alanına geçtiğim anda izleyicilerin sesleri kulaklarımda. Gözlerim de sıvılaşmış, görmüyorum. Bir tek o siluet, gözlerini koparmadan bana bakan babam. İlk defa görmüyorum onu ama bu defaki farklı. Bakışı asa, böldü geçti, yükseltti iki taraftan beni. Bedenimle ruhumu yardı ikiye. Seyircinin biri "Hiii!" diyor, diğeri gözyaşının sesini bastırmaya uğraşiyor. Çıplak ayaklarımla, sıkı uyluklarımla görüldüğü keten elbisemle, sahteliklerimle usul usul süzülüyorum, aşağı olması gereken şeyken, tepeye tepeye akıyorum. "Baba!" Madde-nin yapısını değiştiren kuvvet ya da mana. Bir kadın sesi, "Nasıl kokuyor baksana." Kokum üstüne sıçramış olmalı, tırnağımın pütürü, kolumun tüyü, derimin kabartısı izleyenlerin üzerine akıyor belli ki. Karanlığın içinde, siluetin nefes alışverişlerini duyuyorum, nefesin kokusu büyüleyici. "Baba, bu hangi ottu? Irmak kokuyor. Ben de yiyeceğim." Kendi sesim yankılanıyor kafamın içinde. Su eğreltiotu, nereden geldi aklıma bilmiyorum, sadece âdet olduğum ilk gün gelir otururdu burnuma bu koku. Kanın aktığı ilk an. Artık yok ama menopozdan beri yok. Şimdi koku seyir alanının hepsinde, ırmağı kaplayan eğreltiotları izleyiciler. Bedenim istemsiz şekilde akarken, oynamaya devam ediyor, başka bir oyunu bu defa, hep kazanmış olanı, metinden azade olanı. Işıklı anlamış olmalı, çat sesiyle büyük takip ışığı yakalıyor beni. Süzülüşümü. Perihan'ın öfkeden deliye döndü-

günü biliyorum, kulaklarım da sıvı artık. Çözülmeden, bir aradayken babama ulaşmak için dev adımlar atıyorum. Ses, koku, doku, görüntü yok. Bir adım daha yaklaştığım anda artık bir gölge gibi seçtiğim babam yok oluyor, kapı mı o? Hızlan Pamuk. Damla damla yağmadan. Açık kapıdan çıkıyorum.

Ah, bu güzel yüz! Bu güzel çocuksu ağız! Baba bekle! Baba!

AKM'nin kapısından süzöldüğümde uzakta ağır aksak yürüyen babamı seçebiliyorum, bir de oyun devam ederken bir his gibi çöken fuaye yalnızlığının sokağa taşmış halini. Gözlerimin sıvılığını kısarak dengeliyorum, dalgaları yönetip görüşümü kısmen netleştirip babamın peşine yürüyorum. İnsanlar, nesneler, çöpler, Gezi Parkı, taş zemin, havalandırma, çıplak meydan, meydanlara akacak kadar yakınlaşan tatlıcıların şerbetleri, kokusu dalga dalga gelen nargileler, emilmekten eğrilmiş marpuçlar, marpuçla birleşen ve ayrılan halkların kardeşliği, düşmanlığı, yer değiştiren sıvılar, koltukaltlarından baldırlara akanlar, gözlerden dudaklara. "Baba!" Yaşasaydı nefret ederdi İstiklal'den. "Baba! Beklesene!" Kalabalığın içinde onu nasıl kaybetmeden ilerliyorum, üstelik akışkan halimle. Babalar ve kızları birbirlerini asla kaybetmezler. Ben seni hiç kaybetmedim ki. Ama sanki bu gelişin diğerlerinden farklı, sahneden öylece, kancamı altdudağımın içine saplamış da çekmiş gibi, sonra nazıkçe çıkarmanın sözünü vermiş gibi. İnsanlara çarpmadan yürürdün normalde, en keskin kalabalıklar, lapacılar, kanı emilmekten düşmelerine ramak kalmış vampirlerin kurbanı işçi kardeşler, eylemciler, tezgâhtarlar, pazarlar, okul çocukları, bebekli arabaları kaldırımlarda sıkışan analar, travestiler, kuyruklarını paylaşamayan kediler, koca siyah minderli patileriyle köpekler, neyse sen hiçbirine çarpmazdın. Çarpmak ete, bedene, kasa, kemiğe, kütleye ait bir şey, sen hepsinden azade, üflenmiş camın şişen, sonra nefesle yeniden şekillenen terbiyesi gibi parlak ölülüğünde öylece süzülür giderdin. Şimdi İstiklal'in fabrika bandında yoluna çıkan her şeye çarpan

Nefesi seyrek, hep öyleydi, hep temkinli alırdı soluklarını bitecek gibi. Avlanmamak için derdi bir de. Nefes cimrisi, pislik! Her yerinde çizikler, dikişsiz yaralar, oyuklar, delikler. Buna rağmen içerisi görünmüyor, buna rağmen kaskatı bir beden, kilit altında duygular. Neredesin anne? Ne kokusu yayılıyor ne sevgisi açığa çıkıyor. Orman yaraları bunlar, bildiklerim var, benimleyken olanlar var, bir de dediğine göre Kırılanilerle olanlar. Neden benim de normal bir annem yok? Parmaklarımı yaralarına sokup içeriye ulaşmak zorunda kalmayacağım, etini yoklayıp suyunu çıkarmaya çalışmak için aklımı yitirmeyeceğim bir annem yok?

Anık ve Pamuk. Geçmiş ve şimdi. Anne ve kız.

Bu bir anne kız hikâyesi değil. Kırılanilerin, kendi içine kapalı, sınırları keskin, çıkışı zor bir ormanda yaşayan, kırdan gelen vahşi kadınların hikâyesi bu. Hayvananaları, köksüzlükleri, törenleri, inanışları, kuralları, cezaları, hayvanlaşan bedenleri, ormanın parçası haline gelen yaşayışlarıyla erkek dünyaya bir karşı duruş onların varlığı. Ama bir yere kadar...

Bu bir anne kız hikâyesi. Hayvanlaşan annesinde insanlık kırıntısı ararken vahşete çarpan kızın hikâyesi.

Öyküleriyle tanıdığımız Gamze Arslan ilk romanı *Kırılaniler*'de gücünü topraktan, ormandan, hayvandan ve mitolojiden alan eşsiz bir dünya kuruyor... Müthiş bir hayal gücüyle beslenen; kadın, hayvanlaşma, beden, doğum ve ölüm üzerine çarpıcı ve özgün bir kurgu...

